

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 372/2021-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 14 C 9/2012 z 8. januára 2016, rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 99/2016 z 26. apríla 2017 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Cdo 198/2018 z 24. februára 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. júla 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Domáha sa tiež priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 3 000 eur a priznania náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva nasledovný stav veci:

3. Okresný súd napadnutým rozsudkom k neprospechu sťažovateľa (ten bol v konaní žalovaným v II. rade) určil, že žalobca je vlastníkom členských práv a povinností spojených s členstvom v bytovom družstve. Zároveň určil, že dohoda o prevode členských práv a povinností spojených s členstvom v bytovom družstve je neplatná. Uvedená dohoda bude ďalej v texte označovaná ako dohoda č. 2.

4. Vo veci bolo uzavretých viacero dohôd. Dohoda o prevode členských práv a povinností spojených s členstvom v bytovom družstve z 9. septembra 2004 uzavretá medzi [REDACTED] ako prevodcom a sťažovateľom ako nadobúdateľom (ďalej len „dohoda č. 1“), dohoda o prevode členských práv a povinností spojených s členstvom v bytovom družstve z 26. augusta 2005 uzavretá medzi sťažovateľom ako prevodcom a manželmi [REDACTED] ako nadobúdateľmi (v priebehu konania zosnulý pán [REDACTED] napokon vec žaloval na okresnom súde; ďalej len „dohoda č. 2“) a dohoda o prevode členských práv a povinností spojených s členstvom v bytovom družstve z 27. septembra 2011 uzavretá medzi sťažovateľom ako prevodcom a [REDACTED] (jeho dcérou a v konaní žalovanou v III. rade) ako nadobúdateľom (ďalej len „dohoda č. 3“).

5. Predmetom sporu sú členské práva a povinnosti spojené s členstvom v bytovom družstve Stavebné bytové Družstvo Bratislava II (v konaní žalovaný v I. rade) spojené s bytom č. 11 [REDACTED] (ďalej len „sporný byt“).

6. Spor vznikol za nasledujúcich okolností. [REDACTED] (prevodca) uzavrel so sťažovateľom dohodu č. 1. Prevod členských práv sa týkal sporného bytu. Prevodca bol však onoho času len možným zákonným dedičom, pretože k spornému bytu prebiehalo konanie o neplatnosť závetu po poručiťke. Prevodca teda ako možný zákonný dedič previedol členské práva k spornému bytu za splnenia dvoch (odkladacích) podmienok. Súdne konanie sa skončí úspechom prevodcu a bude nepochybné, že prevodca je členom bytového družstva a nositeľom s tým súvisiacich práv a povinností (k spornému bytu).

7. Následne sťažovateľ ako prevodca a pán [REDACTED] ako nadobúdateľ (v spore žalobca) uzavreli dohodu č. 2. Prevod členských práv spojených so sporným bytom bol naviazaný na splnenie podmienok rovnakého významu ako v dohode č. 1. V dohode č. 2 však sťažovateľ vyhlásil, že koná ako splnomocnenec právneho nástupcu poručiťky (teda rozumej ako splnomocnenec pána [REDACTED]).

8. Z osvedčenia o dedičstve z 12. júla 2011 právoplatného 28. novembra 2011 vyplýva, že nositeľom členských práv a povinností spojených so sporným bytom sa stal [REDACTED].

9. Sťažovateľ však ako prevodca uzavrel aj dohodu č. 3 a členské práva spojené so sporným bytom previedol na svoju dcéru (žalovanú v III. rade).

10. Na základe náležitých dohôd žalobca (pán [REDACTED]) aj žalovaná v III. rade (pani [REDACTED]) požiadali žalovaného v I. rade (bytové družstvo) o prevod členských práv a povinností spojených so sporným bytom. Bytové družstvo pánovi [REDACTED] nevyhovelo, pani [REDACTED] áno. Preto sa žalobca v konaní pred všeobecnými súdmi domáhal určenia neplatnosti dohody č. 3 a určenia, že podľa práva je vlastníkom členských práv a povinností spojených so sporným bytom on. Súdy mu vyhovelí, a to je predmetom ústavnej sťažnosti.

11. Súdy vec skutkovo vyhodnotili tak, že bolo preukázané, že sťažovateľ predložil dohodu č. 2 bytovému družstvu najneskôr 19. októbra 2011, teda najneskôr týmto dňom sa stal nositeľom členských práv a povinností (str. 23 rozsudku okresného súdu).

12. Právne vec posúdili tak, že v kontexte dohody č.1 a č. 2 sťažovateľ nemohol previesť členské práva a povinnosti spojené so sporným bytom na žalovanú v III. rade, pretože jej predmetom bol

prevod tých istých členských práv a povinností spojených s totožným sporným bytom (rovnako str. 23 rozsudku okresného súdu).

13. V podrobnostiach považoval okresný súd za preukázané, že odporcovi v I. rade bola doručená (a teda známa) dohoda č. 2 v čase dávno pred tým, ako mu predložila dohodu č. 3 žalovaná v III. rade. Hodnotil tak zo svedeckých výpovedí a tiež z konania žalovaného v I. rade, ktorým dlhodobo akceptoval žalobcu ako užívateľa sporného bytu na základe dohody č. 2 a prijímal od neho platby za náklady spojené s užívaním sporného bytu (na čo sa žalobca zaviazal v zmysle čl. IV bodu 2 dohody č. 2), vyzýval ho na zaplatenie nedoplatkov, tiež od neho prijal platby na vyrovnanie nedoplatkov, ktoré viazli na družstevnom byte (na čo sa žalobca zaviazal v zmysle čl. IV bodu 1 dohody č. 2). Žalobca sa na úhradu nákladov spojených s užívaním bytu zaviazal od 1. septembra 2005 (v zmysle vykonaného dokazovania porovnaj str. 12 rozhodnutia okresného súdu). Súd bol teda názoru, že tieto skutočnosti dostatočne spoľahlivo svedčia o tom, že odporca v I. rade o predmetnej dohode č. 2 od počiatku vedel. Zároveň odporca v I. rade vierohodne nevysvetlil, na základe čoho, a teda z akého titulu, odrazu konal so žalobcom ako s užívateľom sporného bytu. V tomto kontexte považoval okresný súd za neakceptovateľné, aby odporca v I. rade potom, ako mu boli predložené dve dohody, na základe ktorých sa domáhali prevodu členských práv a povinností spojených so sporným bytom žalobca aj žalovaná v III. rade, svojvoľne k prevodu favorizoval žalovanú v III. rade.

14. Keďže bytové družstvo žalobcovi oznámilo, že predloženú dohodu č. 2 (uzavretú 26. augusta 2005, ktorej účinnosť nastala splnením odkladacích podmienok, teda 12. júla 2011) neakceptuje a dohodu č. 3 (uzavretú 27. septembra 2011) akceptuje a členské práva spojené so sporným bytom prevádza na žalovanú v III. rade, okresný súd siahol v rámci určovacej žaloby po použití zásady *nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet* (nikto nemôže previesť na iného viac práv ako sám má) a určil, že vlastníkom práv a povinností spojených so sporným bytom je žalobca a taktiež určil absolútnu neplatnosť dohody č. 3.

15. Krajský súd sa stotožnil s rozhodnutím okresného súdu a na jeho doplnenie uviedol, že dohoda č. 1 a dohoda č. 2 boli viazané na rovnaký moment účinnosti, t. j. splnenie významovo rovnakých odkladacích podmienok. Právne toto konanie preto hodnotil ako konanie obsahovo najbližšie zmluve o postúpení práv s odkladacími podmienkami. Teda akceptoval dohodu o postúpení práv, aj pokiaľ neboli záväzne priznané, a bol toho názoru, že ju bolo možné uzavrieť aj za situácie, že prevodca nemal práva vo výlučnom vlastníctve, pokiaľ moment účinnosti dohody č. 2 nepredbehol moment účinnosti dohody č. 1.

16. Pokiaľ ide o posúdenie vyhlásenia v dohode č. 2, kde je sťažovateľ označený ako splnomocnený zástupca dediča, hoci uvedené splnomocnenie nemal, súd ho posúdil ako konanie bez plnomocenstva, teda sťažovateľa bral na zodpovednosť za excesívne konanie v zmysle § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a toto konanie pričítal so všetkými dôsledkami k jeho neprospechu.

17. Námietku premlčania súd považoval za bezvýznamnú, pretože v spore bolo prejednávané určenie vlastníckych práv k členským právam v bytovom družstve a vlastnícke práva sa nepremlčia.

18. Formuláciu „rozvázovacej“ podmienky v zmysle čl. IV bodu 3 dohody č. 2, z ktorej vyplýva, že sťažovateľ sa zaviazal neodkladne po nadobudnutí členských práv v termíne do 30. októbra 2015

previesť členské práva na žalobcu, ktorý následne požiada o odkúpenie sporného bytu do osobného vlastníctva, súd posúdil tak, že túto formuláciu možno považovať nanajvýš za zmluvnú povinnosť, pretože dohoda č. 2 nestanovovala právny následok, ktorý by mal nastať v prípade jej nesplnenia.

19. Najvyšší súd vo veci podané dovolanie procesne odmietol, pretože nespĺňalo podmienky prípustnosti. Obsahom dovolania bola vedená polemika s vecnou nesprávnosťou rozhodnutí súdov nižších stupňov. Dovolacie námietky neidentifikovali judikatúrny odklon a ani nevymedzili právne otázky, ktoré by boli vo veci nesprávne právne posúdené. Dovolanie teda smerovalo len k obsahovému prehodnoteniu právneho názoru súdov nižších stupňov. Námietka nedostatočného odôvodnenia nebola vo veci daná, pretože sudy brali na zreteľ všetky rozhodujúce argumenty aj okolnosti.

II.

Argumentácia sťažovateľa

20. Sťažovateľ argumentuje, že k namietanému porušeniu uvedených práv došlo tým, že všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia sú ústavne nekonformné. Ich závery sú zjavne neodôvodnené. Nezodpovedajú požiadavke § 220 ods. 2 a 3 Civilného sporového poriadku o kvalitatívnej stránke rozsudku. Odôvodnenia rozhodnutí nie sú presvedčivé. Sudy predovšetkým nesprávne ustálili moment nadobudnutia členských práv a povinností spojených so sporným bytom.

21. Žalobca (pán █████) preukázateľne predložil bytovému družstvu dohodu č. 2 až 19. októbra 2011, teda až po nadobudnutí členských práv a povinností spojených so sporným bytom žalovanou v III. rade, ktorá ich nadobudla 27. septembra 2011 a po uzavretí zmluvy o prevode vlastníctva k spornému bytu z 13. októbra 2011 (prevod bytu do osobného vlastníctva žalovanej v III. rade).

22. O skutočnom dátume predloženia dohody č. 2 bytovému družstvu svedčí aj žaloba zo 14. februára 2012, v ktorej na strane 3 hore žalobca uvádza, že listom z 18. októbra 2011 požiadal žalovaného v I. rade, aby nevykonal prevod na žalovanú v III. rade, a zároveň mu predložil dohodu č. 2. Uvedeným tvrdením sťažovateľ smeruje v kontexte k tomu, že bytové družstvo už nebolo vlastníkom sporného bytu, ktorého by v predmetnej veci bolo možné žalovať určovacou žalobou, a správnosť vypořádania vlastníckych vzťahov v prospech žalovanej v III. rade je nepochybná.

23. Úvahám odvolacieho súdu o skoršom predložení dohody č. 2 nezodpovedá zistený skutkový stav. Aj keby ju pán █████ predložil skôr, s takýmto predložením by neboli spojené žiadne právne následky.

24. Sudy nevenovali náležitú pozornosť skutočnosti, že v dobe uzavretia dohody č. 2 nebolo isté, ako dopadne dedičské konanie. Neplatnosť dohody č. 2 sudy (chybne) nevideli v tom, že ju nepodpísal aj druhý dedič (█████), ktorého účasť bola v záväzkovom právnom vzťahu pre jej platnosť nevyhnutná. To znamená, že pán █████ nemohol v zmysle odkladacích podmienok nadobudnúť práva k členskému podielu, pretože prevodca nebol ich vlastníkom, zastupoval len jedného z dedičov.

25. V dohode č. 2 bola zakotvená podmienka v termíne do 30. októbra 2015 previesť členské práva nadobúdateľa, čo je potrebné považovať za podmienku rozvázovaciú a vyložiť ju v prospech žalovanej v III. rade.

26. Vlastnícke právo žalovanej v III. rade je kvalitatívne i funkčne vyššie (rozumej lepšie) právo. Nadobudnutiu vlastníckeho práva k spornému bytu predchádzal absolútny obchod zo zmluvy o prevode členských práv a povinností zaväzný 27. septembra 2011 a 4. októbra 2011 žalovaná v III. rade ako člen družstva s ním uzavrela nájomnú zmluvu. Tému o „lepšom práve“ sťažovateľ prezentuje vo význame uprednostnenia už existujúceho vlastníckeho práva (žalovanej v III. rade) pred obligačnými záväzkami (zmluvnými povinnosťami), ktoré bolo treba (len) predložiť bytovému družstvu. Povedané aj inak, súdy uprednostnili fiktívne právo pána [REDAKOVANÉ] pred absolútnym právom jeho dcéry. Preto v danom prípade neplatí *nemo plus iuris*. Zmluvná voľnosť sťažovateľa nebola totiž ničím obmedzená (lebo uzavrel absolútne neplatnú dohodu č. 2). V tejto súvislosti obnovenie medzičasom *lege artis* zaniknuteho členského podielu nie je z právneho hľadiska možné.

27. Sťažovateľ napokon tvrdí, že právo vec žalovať bolo premlčané v štvorročnej premlčacej dobe, ktorá sa v tomto prípade riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka.

28. Na základe už uvedeného sťažovateľ podáva ústavnú sťažnosť. Je toho názoru, že len vyslovenie porušenia jeho práv nie je dostatočným zadost'uchinením. Ochrana jeho práv môže byť dovŕšená až priznaním primeraného finančného zadost'uchinenia. Niekoľko rokov sa totiž nachádza v stave právnej neistoty a čelí súdnym konaniam len preto, že pán [REDAKOVANÉ] si neustrážil svoje práva vyplývajúce z kúpnej zmluvy k bytu, v ktorom predtým býval, uzavretej s [REDAKOVANÉ].

29. Len pre dokreslenie okolností je potrebné vysvetliť, že pán [REDAKOVANÉ] uzavrel s manželmi [REDAKOVANÉ], toho času majiteľmi realitnej kancelárie, kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod vlastníctva (iného) bytu. Súčasťou dohody bolo, že pán [REDAKOVANÉ] byt uvoľní v prípade, ak mu kúpi byt do osobného vlastníctva. Vzhľadom na to mu [REDAKOVANÉ] ponúkol byt, ktorý toho času predával sťažovateľ (sporný byt).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

30. Podstatou ústavnej sťažnosti je ústavne nekonformné posúdenie námietok prezentovaných pred odvolacím aj dovolacím súdom. Vecná podstata námietok je v priebehu celého konania pred všeobecnými súdmi aj pred ústavným súdom rovnaká (ako bolo prezentované v časti II toho rozhodnutia).

III.1. K napadnutému rozsudku okresného súdu:

31. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

32. V konaní o odvolaní bol sťažovateľovi poskytnutý priestor pre plnohodnotný vecný prieskum jeho prípadu, čo sťažovateľ aj využil. Ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť v časti

smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.1. K napadnutému rozsudku krajského súdu a napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

33. V úvode ústavný súd poukazuje na súvislosť prejednávanej veci s vecou sp. zn. IV. ÚS 447/2020, kde bola žalovanou v III. rade uplatnená významovo totožná argumentácia proti napadnutému rozsudku okresného súdu a proti napadnutému rozsudku krajského súdu. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu na rozdiel od práve prejednávanej veci žalovaná v III. rade nepojala do predmetu svojej ústavnej sťažnosti. Vec bola ústavným súdom vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu odmietnutá pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu bola odmietnutá pre neprípustnosť ústavného prieskumu, pretože nedostatky odôvodnenia napadnutých rozhodnutí žalovaná v III. rade nenamietala v dostupnom prostriedku nápravy (dovolaní) pod dôvodom § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Ústavný súd sťažovateľke v bode 27 citovaného rozhodnutia ozrejmil, že *„[j]e potrebné si uvedomiť, že v slobodnej spoločnosti je na zodpovednosti nositeľov práv, aby si ich riadne bránili. Zákon pritom predpokladá určitú postupnosť pri ich ochrane, ktorú v zásade nie je možné obísť. Sťažovateľka teda nemôže s úspechom požadovať ochranu svojich práv až na ústavnom súde, keď tu existuje iný súd, ktorý jej ochranu mohol poskytnúť pri riadnom využití prostriedkov právnej ochrany.“*

34. Ochrana práv nie je iba vecou procesnej aktivity, je zároveň predmetom a podstatou súdnej činnosti (v zmysle ústavného príkazu adresovaného súdnej moci). Rovnako je preto potrebné si uvedomiť (zamyslieť sa nad tým), že najvyšší súd v napadnutom uznesení vo vzťahu k dovolaniam podaným (zároveň) žalovanou v III. rade aj sťažovateľom v samej podstate skonštatoval, že ich námietky sú mimo vecného záberu dovolacieho prieskumu. Odkázanie žalovanej v III. rade ústavným súdom na podanie dovolania, ktoré najvyšší súd (na prvý pohľad) odmietne prejednať, je vskutku paradoxné.

35. K podstate právneho posúdenia prejednávanej ústavnej sťažnosti preto ústavný súd uvádza:

36. Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd takú sťažnosť, keď uplatnené námietky (vady vytýkané rozhodnutiu) nie sú spôsobilé spochybniť jeho ústavnosť. Inými slovami, ide o situácie, keď ústavnej sťažnosti chýba ústavnoprávna dimenzia (porovnaj napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 123/2020, ako aj Ústavný súd Českej republiky sp. zn. I. ÚS 1811/20, II. ÚS 2429/20, II. ÚS 2354/20, II. ÚS 2404/20, III. ÚS 2167/20, dostupné na nalus.usoud.cz). Typickou bude situácia, keď sťažovateľ spochybňuje právne závery všeobecného súdu výlučne poukázaním na ich nesprávnosť. V takom prípade totiž stavia ústavný súd do role ďalšej prieskumnej inštalácie, ktorá mu neprináleží. O obdobnú situáciu ide aj v posudzovanom prípade.

37. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti opakuje výhrady, ktoré už uplatnil v konaní pred okresným, krajským aj najvyšším súdom. Všeobecné súdy sa jeho námietkami zaoberali vyčerpávajúcim spôsobom, čo vyplýva z rekapitulácie ich rozhodnutí (pozri časť I tohto rozhodnutia). Z pohľadu kvality odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov v tomto zmysle ústavný súd nenašiel žiaden extrém, ktorý by odôvodňoval kasačný zásah do veci.

38. Čo sa týka námietky „lepšieho práva“ žalovanej v III. rade, ústavný súd uvádza, že sa s ňou nestotožňuje.

39. Sťažovateľ pri tomto argumente vychádza z neúplných subjektívnych záverov, na základe ktorých argumentuje, že správnosť vysporiadania vlastníckych vzťahov v prospech žalovanej v III. rade je nepochybná.

40. Skutkové a právne závery všeobecného súdu však môžu byť predmetom preskúmavania ústavným súdom vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

41. Vo veci zistený skutkový stav okresným súdom vychádza z riadne a podrobne vykonaného dokazovania. Vykonané dokazovanie zohľadňuje všetky podstatné okolnosti prejednávanej veci, nevymyká sa ani racionálnemu prístupu k predloženým tvrdeniam. Právne závery súdov nadväzujú na zistený skutkový stav, zohľadňujú podstatu aplikovaných princípov a sú rovnako racionálne.

42. Okolnosti prejednávanej veci nijak nesvedčia v prospech verzie sťažovateľa a ústavný súd považuje zistenia (aj závery) všeobecných súdov za presvedčivé. Preto konštatuje, že v ústavnej sťažnosti nenašiel také dôvody, ktoré by opodstatňovali výnimočný zásah do veci.

43. V dôsledkoch to znamená, že žalovaná v III. rade nadobudla vlastníctvo k spornému bytu neprávom a na zvrátenie tohto stavu žalobcovi (pánovi ██████████) slúžila určovacia žaloba.

44. V závere je potrebné podčiarknuť, že vznik sporu spôsobilo sťažovateľom iniciované právne pochybné konanie, v konečnom dôsledku cielené k prospechu jeho dcéry, v hlbšom kontexte jeho vlastnému. Keďže v (už predostretých) okolnostiach prípadu sa sťažovateľ nezdráha dovolávať vadnosti súkromnoprávneho úkonu (plnej moci, ktorú vyhlasoval v dohode č. 2), a napokon na základe takto konštatovanej vady sa neostýcha dovolávať ani prospechu zo svojho konania, ústavný súd odkazuje na princíp *nemo turpitudinem suam allegare potest* (nikto nemôže mať prospech z vlastnej nepoctivosti) uplatniteľný práve v dotknutých občianskoprávných vzťahoch.

45. Na základe uvedených skutočností ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu a napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2021

Robert Šorl
predseda senátu